

1636 г.

№ 56.

Македония.

Въ 1636 г. бива печатанъ църковнославѣнски псалтирь въ Кѣмполунгъ, въ печатницата на угровлахийския господарь Матей Бесарабъ. Книгата е била прѣдназначена за употрѣба у православнитѣ балкански народи — най-паче же Болгаримъ, Сръбимъ, Оунгровлахомъ, Молдовлахомъ, и проч. Отъ това вече личи отчасти, че печатарьтъ на псалтиря е гледалъ да задоволи прѣди всичко нуждитѣ у българитѣ. И наистина, като издатель се явява българинъ македонецъ, Мелети Македонски. Послѣдниятъ казва за себе си . . . *Покелѣнїемъ же пресвѣтлаго Гѣдарѣ Іѡ Мадѣа Басараба . . . напечатоваѣ сїю книгоу гл҃емоу ѱалтирь мнѣ хоужѣшемоу къ сщ҃енноицеꙋ Мелетїю Македонскомоу игоуменоу ѡбщежителнаго монастыра Говора, храма Оуспѣнїа прѣѣмъ Бѣа. понѣже желанїемъ къждехъ на сїе хоудѣжно дѣло типографское ѣгда прїахъ мнѣшескїй ѡбразъ къ Сѣтой горѣ Ядонскон, къ великой Болгарской лаврѣ монастыра Зоуграфъ зовѣмаго (Каратаевъ, Описаніе славяно-русскихъ книгъ. Спб. 1883, стр. 459—460).*

1640 г.

№ 57.

Български земи.

Българскиятъ епископъ Петъръ Богданъ Бакшичъ, отъ католишката пропаганда, ето какъ схващаль прѣзъ 1640 г. границитѣ на българската земя и езикъ: „България и нейнитѣ граници. България се нарича днесъ всичката оная земя, която се зовѣла нѣкога Първа Горня Мизия, часть отъ Долня Мизия, цѣла Тракия, съ изключение на приморието Калиполско, дѣто се говори гръцки езикъ, по-голѣмата часть отъ Македония, цѣла Морава, та до Охридъ, до прѣдѣлитѣ на Албания и Гърция, и отъ Сърбия на изтокъ до Черно море; Дунавътъ я дѣли на сѣверъ отъ Влашко и Молдава, въ старо врѣме наричани Древня Дакия, Прѣздунавска Дакия и пр.“ (Bulgaria, e suoi termini. La Bulgaria si chiama adesso tutto quello, che si chiamava prima Misia superiore, et parte della inferiore Misia, tutta la Tracia, pur che adesso intorno al mare di Gallipoli s'usa la lingua Greca, e la maggior parte della Macedonia et tutta la Morava sino l'Ohrida, et sino alli confini